

## [Weikop.]

gang, fra 154 i 1952 til 157 i januar—juli 1953. Jeg ved ikke, om beregningsmåden er noget anderledes, men uanset det viser bevægelsen i pristallet i disse lande en stigning. Een ting tror jeg imidlertid er helt sikkert: hvis den højtærede minister tager en tur til de lande, jeg her har nævnt, vil den højtærede minister finde, at detailpriserne her i Danmark stort set er de laveste. Jeg synes derfor, man skal være forsigtig med at mistænkeliggøre detailhandelen.

Den højtærede minister siger også, at hvor konkurrencen er aktiv, er der ikke brug for priskontrol. Er konkurrencen ikke aktiv nok indenfor detailhandelen, vil jeg gerne spørge? Jeg forstår meget vel, at den højtærede handelsminister fremsætter disse udtalelser i forbrugernes interesse, men glemmer den højtærede handelsminister, at den forrige regering netop søgte at fremkalde den aktive konkurrence på flere områder, glemmer den højtærede minister, at det var hendes parti, det var socialdemokraterne, der ikke ville være med til at skabe den aktive konkurrence ved at lukke op for importen? Såvidt jeg ved, var der ingen forbrugerorganisationer, der kom og slog i bordet og sagde: det må vi have ordnet! Heller ikke den højtærede minister kom i sin forrige egenskab og sagde til regeringen, at nu måtte der lukkes op for importen, så der kunne blive en aktiv konkurrence.

Jeg tror at kunne sige, at arbejdet i forbrugernes interesse — for at bruge den højtærede ministers eget udtryk — har været i højsædet under den forrige regering. Jeg indrømmer blankt, at det ikke skete ved, at der blev lavet ordninger på papiret, eller ved at give forbrugerne løfter eller holde store foredrag om forsyningerne; det skete ganske enkelt ved at sætte konkurrencen i sving. Såvidt jeg ved, sidder den højtærede minister på sit kontor og ser på dejlige ting, som forbrugerne kunne få, hvis man turde indføre dem. Den forrige regering — tror jeg nok jeg tør sige — satte konkurrencen i sving. Nu er der større betænkeligheder ved, at priserne på visse områder bliver så lave, at de kan berede den danske industri vanskeligheder, men det er jo en helt anden sag, som jeg ikke skal komme ind på her; det ville selvfølgelig føre for vidt. Jeg tror ikke på, at man her i denne sal sådan helt

kan løbe fra sin fortid, når den blot ligger 2—3 år tilbage, og jeg tror i virkeligheden, at forbrugerne klart kan se de fordele, som den forrige regerings politik gav dem på det område, vi behandler her.

Jeg har som sagt det indtryk, at den højtærede ministers udtalelser om pristallet i nogen grad tilsigter at mistænkeliggøre detailhandelen, og at den højtærede minister vil søge at skaffe sig et ståsted for i den kommende prislov at kunne søge gennemført bestemmelser, der tager sigte på at øve kontrol under normale forhold. Lad mig derfor på samme måde, men ikke nær så langt og ikke nær så vidt og ikke nær så bredt, som socialdemokraterne gjorde det, men meget, meget kortere præcisere vor stilling til hovedlinierne i en ny trust- og monopollovgivning derhen, at truste og monopoler, der behersker salg og produktion eller en af delene, og som vil udnytte befolkningen på en urimelig måde, må underkastes kontrol, hvorimod loven ikke skal tage sigte på normale omsætningsforhold.

Ja, jeg skal vende tilbage til det foreliggende forslag, og jeg har jo allerede sagt herom, at vi ikke har noget imod en forlængelse, endog en længere forlængelse, alt sammen under forudsætning af, at den højtærede ministers udtalelser her om priskontrolrådets fortsatte praktisering af lovens ekstraordinære bestemmelser ikke vil kunne give os anledning til at stille ændringsforslag. Spørgsmålet om, hvor længe loven skal forlænges, går jeg ud fra kan blive drøftet i det udvalg, som bliver nedsat.

**Rager:** På det lovforslag, som vi behandler i dag, står der: Fremsat den 30. oktober 1953. Jeg vil gerne spørge hvorfor? Hvorfor så sent? Der var jo tid nok. Jeg ved, at fra den 30. oktober til den 15. november kan vi behandle dette forslag, men jeg anholder det straks, fordi det er en dårlig tendens. Vi har i den rigsdag, der gik forud for dette folketing, lidt under, at masser af forslag kom i sidste øjeblik, og jeg troede, at nu var vi enige om, at det skulle ikke ske mere. Selve lovforslaget fylder fem linier, og det skulle dog have været muligt at stille en skrivemaskine til disposition i ministeriet og få det skrevet, således at vi f. eks. havde fået det forelagt den 18. eller 20. oktober. Det kunne næppe have overanstrengt nogen.